

217

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 grudnia 1960 r.

w sprawie przystąpienia Polski do: 1) Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, 2) Protokołu dodatkowego do tej Konwencji odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej oraz 3) Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych, podpisanych w Nowym Jorku dnia 4 czerwca 1954 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 15 Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki,

artykułem 9 Protokołu dodatkowego do tej Konwencji odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej oraz

artykułem 34 Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych, podpisanych wraz z Aktem Końcowym w Nowym Jorku dnia 4 czerwca 1954 r.,

złożone zostały Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 16 marca 1960 r. polskie dokumenty ratyfikacyjne powyższych aktów międzynarodowych.

Wymienione dokumenty ratyfikacyjne zawierają następujące zastrzeżenia:

„1. Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zastrzega sobie prawo niestosowania postanowień artykułu 4 Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki.

2. Bez względu na artykuł 21 Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, artykuł 15 Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej, i artykuł 40 Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych spór może być poddany arbitrażowi tylko za zgodą wszystkich państw w sporze, których porozumienie jest niezbędne dla wyznaczenia arbitra lub arbitrów”.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne względnie akcesyjne Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki:

Belgia	dnia 21 lutego	1955 r.
Kanada	dnia 1 czerwca	1955 r.
Japonia	dnia 7 września	1955 r.
Dania	dnia 13 października	1955 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Niezależnie od postanowień artykułu 3 niniejszej Konwencji kraje skandynawskie będą mogły wydawać specjalne przepisy mające zastosowanie do osób zamieszkałych w tych krajach”.

Cejlon	dnia 28 listopada	1955 r.
Kambodża	dnia 29 listopada	1955 r.
Republika Wietnamu	dnia 31 stycznia	1956 r.
Wielka Brytania	dnia 27 lutego	1956 r.

Notą z dnia 7 sierpnia 1957 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozciągnięciu postanowień powyższej Konwencji na następujące terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest on odpowiedzialny: Borneo Północne, Cypr, Fidżi, Jamajka, Seszele, Sierra-Leone, Singapur, Protektorat Somali, Tonga i Zanzibar, jak również z następującym zastrzeżeniem na Maltę:

„Określenie „rzeczy osobiste” zawarte w artykule 2, paragraf 3, wymienionej Konwencji nie obejmuje „przenośnego radiowego aparatu odbiorczego”.

Notą z dnia 14 stycznia 1958 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozciągnięciu postanowień wspomnianej Konwencji na następujące terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest on odpowiedzialny:

Antigua, Bermudy, Brunei, Dominika, Federacja Nigerii, Gambia, Gibraltar, Grenada, Mauritius, Montserrat, St. Helena, St. Vincent, Protektorat Wysp Salomona, Sarawak, Wyspy Dziewicze oraz z następującym zastrzeżeniem na Kenię, Ugandę i Tanganikę:

i) Rządy Kenii, Ugandy i Tanganiki nie będą związane postanowieniami artykułu 2 Konwencji wówczas, kiedy te postanowienia stosują się do przenośnych instrumentów muzycznych, przenośnych gramofonów z płytami, przenośnych aparatów rejestrujących dźwięki, rowerów bez motoru i broni myśliwskiej z nabojami; zobowiązują się jednakże zezwalać na czasowy przywóz tych artykułów, zgodnie z procedurą przewidzianą dla czasowego przywozu.

ii) Rządy Kenii, Ugandy i Tanganiki nie będą związane postanowieniami artykułu 3 Konwencji, jednakże zobowiązują się okazywać rozsądną ustepliwość w odniesieniu do wymienionych w nim przedmiotów.

iii) Rządy Kenii, Ugandy i Tanganiki nie będą związane postanowieniami artykułu 4 Konwencji i zastrzegają sobie prawo żądania zezwolenia na czasowy przywóz tych artykułów, które są tam wymienione".

Notami z dnia 16 czerwca 1959 r. i z dnia 12 września 1960 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozciągnięciu postanowień powyższej Konwencji odpowiednio na Barbados i Honduras Brytyjski.

Austria dnia 30 marca 1956 r.
Szwajcaria dnia 23 maja 1956 r.
Stany Zjednoczone Ameryki dnia 25 lipca 1956 r.
z zastosowaniem do następujących terytoriów: Alaska, Hawaje, Puerto-Rico i Wyspy Dziewicze.

Luksemburg dnia 21 listopada 1956 r.
Zjednoczona Republika Arabska

Egipt dnia 4 kwietnia 1957 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Delegacja Egiptu zastrzega prawo swego Rządu do odmówienia korzyści, przewidzianych w Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, każdej osobie, która, przebywając w Egipcie jako turysta, przyjmuje zajęcie płatne lub bezpłatne”.

Syria dnia 26 marca 1959 r.
(z takim samym zastrzeżeniem jak powyżej)

Szwecja dnia 11 czerwca 1957 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Niezależnie od postanowień artykułu 3 Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, kraje skandynawskie będą mogły wydawać specjalne przepisy, mające zastosowanie do osób zamieszkałych w tych krajach”.

Meksyk dnia 13 czerwca 1957 r.
Izrael dnia 1 sierpnia 1957 r.
Federacja Malajska dnia 31 sierpnia 1957 r.
Niemiecka Republika Federalna dnia 16 września 1957 r.
Maroko dnia 25 września 1957 r.
Jordania dnia 18 grudnia 1957 r.
Haiti dnia 12 lutego 1958 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Delegacja Haiti zastrzega prawo swego Rządu do odmówienia korzyści, przewidzianych w Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, każdej osobie, która, przebywając w Haiti jako turysta, przyjmuje jakiekolwiek płatne zajęcie lub zajmuje się pracą, za którą otrzymuje wynagrodzenie w jakiejkolwiek innej formie”.

Włochy dnia 12 lutego 1958 r.
Holandia dnia 7 marca 1958 r.
z zastosowaniem do Surinamu, Antyli Holenderskich i Nowej Gwinei Holenderskiej.

Indie dnia 5 maja 1958 r.
Ghana dnia 16 czerwca 1958 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„1. Zwolnienie przewidziane w artykule 2, paragraf 3 Konwencji, odnoszące się do broni i amunicji, nie będzie miało zastosowania do Ghany.

2. Upoważnienie do wywozu pamiątek z podróży o ogólnej wartości nie przekraczającej 100 dolarów amerykańskich bez formalności stosowanych przy kontroli dewizowej i bez opłat celnych wywozowych, przewidziane w artykule 4 (b) Konwencji, nie będzie miało zastosowania do Ghany”.

Salwador dnia 18 czerwca 1958 r.
Jugosławia dnia 10 lipca 1958 r.
Hiszpania dnia 18 sierpnia 1958 r.
Portugalia dnia 18 września 1958 r.
z zastosowaniem do Portugalskich Prowincji Zamorskich.

Peru dnia 16 stycznia 1959 r.
Francja dnia 24 kwietnia 1959 r.
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 17 sierpnia 1959 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, uważając, że spory co do interpretacji lub stosowania Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki mogą być rozstrzygane w drodze arbitrażu, oświadcza, że spór może być poddany pod arbitraż tylko za zgodą wszystkich stron w sporze i że tylko osoby wybrane za wspólną zgodą wszystkich tych stron mogą sprawować funkcje arbitrów”.

Bulgaria dnia 7 października 1959 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Ludowa Republika Bułgarii nie uważa się za związaną postanowieniami o arbitrażu, zawartymi w artykule 21, paragrafy 2 i 3”.

Filipiny dnia 9 lutego 1960 r.
Nepal dnia 21 września 1960 r.

Podaje się również do wiadomości, że następujące kraje złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne względnie akcesyjne Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej, podpisanego w Nowym Jorku dnia 4 czerwca 1954 r.:

Belgia dnia 21 lutego 1955 r.
Japonia dnia 7 września 1955 r.
Dania dnia 13 października 1955 r.
Wielka Brytania dnia 27 lutego 1956 r.

Notą z dnia 7 sierpnia 1957 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozciągnięciu postanowień powyższego Protokołu na następujące terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest on odpowiedzialny:

Borneo Północne, Cypr, Jamajka, Malta, Seszele, Sierra Leone, Singapur, Protektorat Somali, Tonga i Zanzibar. Notą z dnia 14 stycznia 1958 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozciągnięciu postanowień wspomnianego Protokołu na następujące terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest on odpowiedzialny:

Antigua, Brunei, Dominika, Federacja Nigerii, Gambia, Gibraltar, Grenada, Mauritius, Montserrat, St. Helena, St. Vincent, Protektorat Wysp Salomona, Sarawak, Wyspy Dziewicze oraz z następującym zastrzeżeniem na Kenię, Ugandę i Tanganikę:

„Niezależnie od postanowień artykułów 2, 3 i 4 Protokołu dodatkowego, Rządu Kenii, Ugandy i Tanganiki zastrzegają sobie prawo wymagania zezwolenia na czasowy przywóz wymienionych tam artykułów, które w każdej chwili mogą podlegać ocenie”.

Notami z dnia 16 czerwca 1959 r. i z dnia 12 września 1960 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozciągnięciu postanowień powyższego protokołu odpowiednio na Barbados i Honduras Brytyjski.

Austria	dnia 30 marca	1956 r.
Szwajcaria	dnia 23 maja	1956 r.
Luksemburg	dnia 21 listopada	1956 r.
Indie	dnia 15 lutego	1957 r.
Zjednoczona Republika Arab- ska		
Egipt	dnia 4 kwietnia	1957 r.
Syria	dnia 26 marca	1959 r.
Szwecja	dnia 11 czerwca	1957 r.
Meksyk	dnia 13 czerwca	1957 r.
Izrael	dnia 1 sierpnia	1957 r.
Federacja Malajska	dnia 31 sierpnia	1957 r.
Niemiecka Republika Federalna	dnia 16 września	1957 r.
Maroko	dnia 25 września	1957 r.
Jordania	dnia 18 grudnia	1957 r.
Haiti	dnia 12 lutego	1958 r.
Włochy	dnia 12 lutego	1958 r.
Holandia	dnia 7 marca	1958 r.
z zastosowaniem do Surinamu, Antyl Holenderskich i Nów- wej Gwiny Holenderskiej.		

Ghana	dnia 16 czerwca	1958 r.
Salwador	dnia 18 czerwca	1958 r.
Jugosławia	dnia 10 lipca	1958 r.
Hiszpania	dnia 5 września	1958 r.
Portugalia	dnia 18 września	1958 r.
z zastosowaniem do Portugalskich Prowincji Zamorskich.		

Peru	dnia 16 stycznia	1959 r.
Francja	dnia 24 kwietnia	1959 r.
Związek Socjalistycznych Re- publik Radzieckich	dnia 17 sierpnia	1959 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Rząd Związku Socjalis- tycznych Republik Radzieckich, uważając, że spory co do interpretacji lub stosowania Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki mogą być rozstrzygane w drodze arbitrażu, oświadczają, że spór może być poddany pod arbitraż tylko za zgodą wszystkich stron w sporze i że tylko osoby wybrane za wspólną zgodą wszystkich tych stron mogą sprawować funkcje arbitrow”.		

Bulgaria dnia 7 października 1959 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Ludowa Republika Bul-
garii nie uważa się za związaną postanowieniami o arbit-
rażu, zawartymi w artykule 15, paragrafy 2 i 3”.

Filipiny	dnia 9 lutego	1960 r.
Nepal	dnia 21 września	1960 r.

Ponadto podaje się do wiadomości, że następujące kraje
złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne względnie akcesyjne
Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych
pojazdów drogowych, podpisanej w Nowym Jorku dnia
4 czerwca 1954 r.:

Belgia	dnia 21 lutego	1955 r.
Kanada	dnia 1 czerwca	1955 r.
Dania	dnia 13 października	1955 r.
Cejlon	dnia 28 listopada	1955 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Niezależnie od posta- nowień artykułu 2 niniejszej Konwencji Rząd Cejlonu		

zastrzega sobie prawo nieprzyznawania korzyści wynika-
jących z postanowień tego artykułu osobom normalnie
przebywającym poza Cejlonem, które z okazji czasowe-
go pobytu w tym kraju przyjmują zajęcie płatne lub po-
dejmuje jakiegokolwiek prace wymagające zapłaty”.

Republika Wietnamu	dnia 31 stycznia	1956 r.
Wielka Brytania	dnia 27 lutego	1956 r.

Notą z dnia 7 sierpnia 1957 r. Rząd Wielkiej Brytanii
powiadomił o rozciągnięciu postanowień powyższej Kon-
wencji na następujące terytoria, za których stosunki międ-
zynarodowe jest on odpowiedzialny:

Borneo Północne, Cypr, Fidżi, Jamajka, Seszele, Sierra-
Leone, Singapur, Protektorat Somali, Tonga i Zanzibar
oraz z następującym zastrzeżeniem na Malcie:

„Artykuł 4 Konwencji nie ma zastosowania do Malty”.

Notą z dnia 14 stycznia 1958 r. Rząd Wielkiej Brytanii
powiadomił o rozciągnięciu postanowień wspomnianej
Konwencji na następujące terytoria, za których stosunki
międzynarodowe jest on odpowiedzialny:

Antigua, Brunei, Mauritius, Sarawak, Kenia, Dominika,
Gambia, Montserrat, Federacja Nigirii, Protektorat Bry-
tyjskich Wysp Salomona, St. Helena, Uganda, Gibraltar,
Wyspy Dziewicze, Grenada, St. Vincent, Tanganika.

Notami z dnia 16 czerwca 1959 r. i z dnia 12 września
1960 r. Rząd Wielkiej Brytanii powiadomił o rozcią-
gnięciu postanowień powyższej Konwencji odpowiednio
na Barbados i Honduras Brytyjski.

Austria	dnia 30 marca	1956 r.
Szwajcaria	dnia 23 maja	1956 r.
Stany Zjednoczone Ameryki	dnia 25 lipca	1956 r.
z zastosowaniem do następujących terytoriów: Alaska, Hawaje, Puerto-Rico i Wyspy Dziewicze.		

Luksemburg	dnia 21 listopada	1956 r.
Zjednoczona Republika Arab- ska		
Egipt	dnia 4 kwietnia	1957 r.
Syria	dnia 26 marca	1959 r.
Szwecja	dnia 11 czerwca	1957 r.
Meksyk	dnia 13 czerwca	1957 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Jak już zaznaczono w
czasie dyskusji nad tym zagadnieniem w grupie roboczej,
delegacja Meksyku podtrzymuje swoje stanowisko w od-
niesieniu do artykułu 4, który upoważnia do czasowego
importu pojedynczych części przeznaczonych do remontu
pojazdów samochodowych; nie może ona przyjąć tego
artykułu, ponieważ system w nim przewidziany jest
sprzeczny z ustawodawstwem Meksyku i ponieważ jest
na ogół niemożliwe opisać pojedynczą część w taki spo-
sób, który pozwoliłby odróżnić ją od innych przy wy-
jeździe. Delegacja Meksyku uważa, że przewidziany
system może w ten sposób naruszyć interesy finansowe
kraju, jeśli pozwoliłby on turystom przywozić nowe części
bez opłaty, a wywozić części zużyte samochodem innym
niż własny; byłoby więc lepiej, w podobnym wypadku,
opłacać wymagane cła.

Delegacja Meksyku czyni takie samo zastrzeżenie w od-
niesieniu do innych artykułów niniejszej Konwencji,
w których wspomina się o pojedynczych częściach
przeznaczonych do remontu pojazdów”.

Izrael	dnia 1 sierpnia	1957 r.
------------------	-----------------	---------

z następującym zastrzeżeniem: „Artykuł 4, paragraf 1 —
Rząd Izraela nie będzie zobowiązany do zwolnienia od
opłat od wwozu pojedynczych części przeznaczonych do
remontów pojazdów importowanych czasowo; zastrzega
on sobie również prawo poddania importu takich po-
jedynczych części zakazom i ograniczeniom obowiązują-
cym obecnie w Izraelu.

Artykuł 24, paragrafy 1 i 2. Ponieważ granice lądowe z państwami sąsiednimi są obecnie zamknięte i w rezultacie tego prywatne pojazdy drogowe nie mogą być reeksportowane w inny sposób, niż przez port izraelski, Rząd Izraela nie będzie zobowiązany do przyjmowania jako dowodu reeksportu pojazdów lub ich części jakiegokolwiek dokumentu przewidzianego w artykule 24, paragrafy 1 i 2".

Federacja Malajska	dnia 31 sierpnia	1957 r.
Niemiecka Republika Federalna	dnia 16 września	1957 r.
Maroko	dnia 25 września	1957 r.
Jordania	dnia 18 grudnia	1957 r.
Haiti	dnia 12 lutego	1958 r.
Włochy	dnia 12 lutego	1958 r.
Holandia	dnia 7 marca	1958 r.

z zastosowaniem do Surinamu, Antyl Holenderskich i Nowej Gwinei Holenderskiej.

Indie dnia 5 maja 1958 r.
z następującym zastrzeżeniem: do artykułu 1, ust. e): „Rząd Indii zastrzega sobie prawo nieprzyznawania osobom prawnym ułatwień przewidzianych w niniejszej Konwencji”.

Do artykułu 2: „Niezależnie od postanowień artykułu 2 niniejszej Konwencji, Rząd Indii zastrzega sobie prawo nieprzyznawania korzyści przewidzianych w tym artykule osobom, które normalnie przebywają poza Indiami, a które z okazji czasowego pobytu w tym kraju przyjmują pracę płatną lub podejmują jakiekolwiek zajęcie wymagające zapłaty”.

Ghana	dnia 16 czerwca	1958 r.
Salwador	dnia 18 czerwca	1958 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Salwador zastrzega sobie prawo w odniesieniu do artykułu 4 o tyle, o ile dotyczy on czasowego przywozu pojedynczych części słu-

żących do remontu pojazdów, a to z powodu trudności, jakie mogą wyniknąć przy identyfikacji części zamienionych w czasie wywozu z kraju; uważa on, że ten przywóz powinien być przedmiotem opodatkowania przewidzianego przez prawo.

Takie samo zastrzeżenie uczynione jest w odniesieniu do innych artykułów niniejszej Konwencji, które wspominają o pojedynczych częściach, przeznaczonych do remontu pojazdów”.

Jugosławia	dnia 10 lipca	1958 r.
Hiszpania	dnia 18 sierpnia	1958 r.
Portugalia	dnia 18 września	1958 r.
z zastosowaniem do Portugalskich Prowincji Zamorskich.		
Peru	dnia 16 stycznia	1959 r.
Francja	dnia 24 kwietnia	1959 r.
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	dnia 17 sierpnia	1959 r.

z następującym zastrzeżeniem: „Rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, uważając, że spory dotyczące interpretacji lub stosowania Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych mogą być rozstrzygane w drodze arbitrażu, oświadcza, że spór może być poddany pod arbitraż tylko za zgodą wszystkich stron w sporze i że tylko osoby wybrane za wspólną zgodą wszystkich tych stron mogą sprawować funkcje arbitra”.

Bułgaria	dnia 7 października	1959 r.
z następującym zastrzeżeniem: „Ludowa Republika Bułgarii nie uważa się za związaną postanowieniami o arbitrażu zawartymi w artykule 40, paragrafy 2 i 3”.		

Filipiny	dnia 9 lutego	1960 r.
Nepal	dnia 21 września	1960 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz